

Եղիշե Չարենց

Քո վարդարանը

Ի՛նչ է ուզում մատներից իմ տխուր ու մեղկ
Քո վարդարանը հիմա, երբ հեռու ես դու,
Որպես անցած կարոտի մոռացված մի երգ:

Եվ ինչո՞ւ եմ ես նստել իրիկվա մեղին
Եվ ձեռքս առել հակինթե վարդարանը քո,
Երբ մտորում է հեռուն գանգերի հոգին
Իրիկնային մոխիրն ամպերի ներքո...

Ախ, թող հոգուս լազուրե դառնությունն աճի
Ու խտանա, մշուշի պես խոնավ ու թե՛ն,
Որ ես ոչի՛նչ չտեսնեմ մշուշից բացի:

Սակայն գանգերը հեռուն մտորում են դեռ
Հետզհետե ծանրացող ամպերի ներքո
Ու երգում է մատներիս կարոտի երգեր
Հնամենի՛, հակինթե վարդարանը քո . . .